

ZVON

ČERVENEC, SRPEN - JULY, AUGUST
2025

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Praha - katedrála sv. Víta

Tak jsem se vrátil z dovolené - opět jsem navštívil svou rodnou zemi. Dovolená také nabízí už ve svém slově možnost si dovolit setkání s lidmi a přáteli, které nevidáme často a vidět nová místa anebo místa, do kterých se rádi vracíme. Já jsem měl naplánované setkání se svými spolužáky. Oslavili jsme společně 35 let kněžství. Tehdy jsme studovali dohromady v jediném semináři pro Česko v Litoměřicích. Bylo nás vysvěceno přes 40. Svěcení a potom následné primiční mše svaté se konaly - poprvé od roku 1948 - ve svobodné zemi... Na to se nedá zapomenout. Jako vždycky jsme zavzpomínali na všechna místa, kde nás Bůh poslal během naší služby. Měl jsem obrovskou radost, že mnozí z nás aktivně pomáhali a dosud pomáhají ukrajinským uprchlíkům. Jak finančně, tak materiálně, duchovně, atd. Měli k tomu spoustu historek, někdy i s dobrodružným nádechem.

Doma, ve své rodné vesnici, jsem potkal mnoho svých přátel a příbuzných. V tu dobu tam také proběhlo svěcení novokněže ve farnosti Nový Hrozenkov. P. Václav Planka studoval v Bratislavě. Patří do řeholního řádu verbistů – Společnost Božího Slova (SVD). Svoji první mši svatou měl 15. června 2025 v Karlovině v kostele Panny Marie Karmelské. Jeho první místo bude někde daleko v Brazílii.

Jak už jsem řekl, mnoho setkání, mnoho sdílení radostí a bolestí s přáteli a známými. Na jedno úžasné setkání však budu dlouho vzpomínat. Biskupa Josefa Hrdličku znám ještě z dob komunismu, kdy jsme za ním byli několikrát na faře v pohraničí. Když byl v roce 1990 vysvěcen na biskupa, byl to další radostný okamžik v mém duchovním životě. Vám, kteří ho neznáte, je těžko popsat jeho duchovní a osobní kouzlo. Jenom ve zkratce, není to člověk úplně „vznášející se v oblacích“, ale když se s ním potkáte, cítíte přítomnost jiného rozměru. Tedy aspoň mi to tak připadá. Když jsme se krátce letos v Olomouci setkali, byl po mrtvici. Nebylo to na něm znát. Mluvil se stejným krásným hlasem, v kterém jsem vnímal Boží dobrotu a milosrdenství. Naše setkání nebylo nikterak dlouhé (kvůli prodělané mrtvici), ale úžasné. Na stole před sebou měl nějaký dopis. Říká mi: „Víš, kdo mně poslal tento dopis a báseň?“. Samozřejmě jsem nevěděl. „Můj přítel Jiří Suchý mi na Velký Pátek poslal tuto báseň“, odpověděl. Velice mě udivilo, že se Josef zná s Jiřím Suchým, slavnou osobou českého kulturního světa, kterému mimochodem je už přes devadesát let. Pak mi tu báseň přečetl svým krásně zbarveným hlasem. Moc se mi líbila. Tak mi ji dal a já ji rád v tomto čísle Zvonu přetiskuji (bez dovolení pana Suchého i biskupa Josefa), snad mi to prominou.

Protože letadlo z Prahy mělo odlet v 11. hodin ráno, neriskoval jsem vlak z Moravy brzo ráno. Rozhodl jsem se přespát v Praze. Přespal jsem v klášteře na Strahově a byla to taková krásná třešnička na dortu. Vidět noční stověžatou Prahu nádherně osvětlenou. Děkuji Pánu Bohu za letošní dovolenou...

příjemnou četbu

VE FOREST HILLS, 25. ČERVNA 2025
VÁŠ FR. ANTONÍN

Láska a naděje

Jiří Suchý

Vím to já víš to ty víme to oba
že kde je láska tak tam je i zloba

Jednou mě napadla myšlenka smělá
A ta mě souží už několik let
Zloba se bojí že Láska by chtěla
Obejmout rukama celý náš svět

Železné hřeby ti vyslanci hněvu,
Kteří se radujou když teče krev
Ruce jí přibíli k tichému dřevu
Jedno tak přibijou i ten můj zpěv

Hřeby však zrezaví a dřevo zetlí
Temný čas bude zas jasný a světlý
A pak ta přibitá Láska se vrátí
Dny už jsou delší a noci se krátí

Láska pak vejde i do našich dveří
Obejme všechny ty kteří v ní věří
Obejme i dav co přibíli na kříž
Co dneska nechápeš to zítra spatříš

papežové

papes

papežové

papes

papežové

Kalixt II.

papežové

papes
MV

Pápež Kalixt II. sa narodil v roku 1060 vo Francúzsku. Pochádzal zo šľachtického rodu, bol vzdelaný a naklonený reformám. Za pápeža bol zvolený v roku 1119 keď bol arcibiskupom vo Vienne vo Francúzsku. Najvýznamnejšou udalosťou jeho pontifikátu bol wormský konkordát - zmluva s cisárom Henrichom V., ktorým bol 23. septembra 1122 vyriešený boj o investitúru – „obliekanie“, naráža sa tým na „obliekanie“ biskupov do biskupského rúcha, čiže menovanie biskupov. Je to spor, ktorý sa prerušovane tiahol takmer celými dejinami Cirkvi,

ustúpil do úzadia až s príchodom moderných demokratických štátov, hoci ani dnes celkom nevymizol – viď napríklad situácia v komunistickej Číne.

Kalixt zasadol na Petrov stolec v situácii, keď boli od roku 1100 menovaní cisárom až štyria protipápeži. To malo samozrejme za následok aj menovania rôznych biskupov a celkovo chaos v cirkevnej správe, ale aj rôzne lokálne ozbrojené konflikty a vzbury.

Po roku 1120 bola túžba po mieri už silná, a tak sa vyslanci pápeža i cisára často stretávali v Ríme aj v Nemecku. Kalixt napísal cisárovi Henrichovi list, v ktorom ho mrzí, že ho „nemôže pozdraviť apoštolským pozdravom, a že posiela k nemu jeho príbuzného, biskupa Azza, aby poznal od neho pápežovu vôľu a zanechal tvoju zatvrdilosť. Henrich, Cirkev si nechce osvojiť ničoho z tvojich práv, nebaží po kráľovskej alebo cisárskej sláve! Ak nás chceš poslúchnuť, dosiahneš spolu s pozemským kráľovstvom a cisárstvom aj slávu kráľovstva večného. Ale ak budeš dbať slov nemúdrych pochlebovačov a nedáš Bohu a Cirkvi povinnej cti, tak sa o to postaráme my, lebo inak naďalej takto zotrvať nemôžeme.“

Slová Kalixta na cisára zapôsobili. Na poradách vo Würzburgu a Regensburgu boli vypracované dve listiny pre uzavretie zmieru. Po

vzájomnom schválení listín došlo k ich podpisu a boli vymenené 23. septembra 1122 na rovine pred mestom Worms. Listiny boli prečítané pred cirkevným zhromaždením, štátnymi hodnosťarmi i zástupom ľudí. Cisárova odpoveď na list bola: „Ja, Henrich, z Božej milosti vznešený cisár Rimanov, z lásky k Bohu, svätej Cirkvi a k pánu pápežovi Kalixtovi aj ku spásu svojej duše ponechávam Bohu, svätým apoštolom Petrovi a Pavlovi a svätej Cirkvi katolíckej všetku investitúru prsteňom a berlou. A dovoľujem, aby vo všetkých kostoloch môjho kráľovstva a cisárstva sa diali voľby kanonicky a udeľovali sa svätenia slobodne. Majetky a regálie (kráľovské léna) sv. Petra, ktoré od počiatku sporu až do dnešného dňa boli, za vlády môjho otca či mojej, - ak sú moje vrátené, aj tie ktoré nemám. Podobne vrátim majetok všetkých iných kostolov, kniežat a iných, či už duchovenstva alebo laikov, alebo sa verne pričínim aby boli verne vrátené. A dám skutočný pokoj pánu pápežovi Kalixtovi, svätej Cirkvi rímskej a všetkým, ktorí sú alebo budú v nej. A v akýchkoľvek veciach o ktoré ma Cirkev rímska požiada o pomoc, verne pomôžem.“

Po prečítaní boli listiny podpísané, kardinál biskup z Ostie Lambert prijal cisára slávnostne do Cirkvi. Odsľúžil sv. omšu, pri ktorej dal cisárovi bozk pokoja a dal mu sväte prijímanie. Takto sa skončil 50-ročný spor medzi Cirkvou a štátom. Cirkev získala práva slobodnej voľby biskupov a opátov, cisár oporu trónu i štátu. Wormská zmluva priniesla cirkevnej hierarchii slobodu v kňazskej i duchovnej správe. Duchovní správcovia prestali byť vazalmi hradného pána, ten bol len farárovým patrónom. Farské kňazstvo nadobudlo viac slobody aj vážnosti. Majetkové pomery kňazov sa tiež zlepšili a mnohí kňazi si už nemuseli hľadať vedľajšie zamestnanie

V roku 1118 v kráľovskom paláci v susedstve bývalého jeruzalemského chrámu založili rytieri Hugo de Payens a Godfrey de Saint Omer, nový rád templárov, na ochranu pútnikov. Ten k bežným rehoľným sľubom pridal, že „necúvnu v boji pred menej než tromi nepriateľmi“. V roku 1119 potvrdil Kalixt nový rád cisterciánov, pričinením sa mladého rehoľníka sv. Bernarda. A v roku 1121 založil sv. Norbert, doporučený Kalixtom, prvý premonštrátsky kláštor v údolí Premontre (Pratum premonstratum). S rozvojom nových kláštorov sa rozvíjala aj kultúra a mravnosť. Štúdium filozofie a teológie sa stalo mimoriadne populárnym.

Pápež Kalixt II. Zomrel v roku 1124 a je pochovaný v Lateránskej bazilike.

Zkreslené a diskutabilní výklady Ježíšovy smrti na kříži

převzato z www.pastorace.cz

*„Na Kříži se věčná láska jakoby dotýká
těch nejbolestnějších ran pozemské existence člověka“ (Jan Pavel II.).*

Jak ale (nesprávně) chápeme Kristův kříž?

Když se nás lidé ptají, nevíme, co jim na to říct

Z dětství si mnozí z nás odnesli z náboženství určité poučky a naučené fráze o tom, proč za nás Pán Ježíš zemřel, nad nimiž jsme tenkrát moc nepřemýšleli a kterým ani dnes většina z nás hlouběji nerozumí. Anebo ještě hůř, přijali jsme za své výklady, z nichž některé jsou v přímém rozporu s duchem evangelia, jdou proti Duchu Božímu, anebo jsou přinejmenším dost diskutabilní.

Nejčastěji se setkáváme s následujícími tezemi: že Pán Ježíš za nás na kříži položil život (bez bližšího pochopení, co to znamená pro náš konkrétní život); že smrtí na kříži za nás a za naše hříchy zaplatil výkupné; že Ježíš za nás zadostiučinil Boží spravedlnosti, tedy odčinil urážky, které jsme Bohu způsobili; že se stal obětí smíření, aby tak utišil Boží hněv vůči nám; anebo jednoduše, že Bůh svého vlastního Syna potrestal za naše hříchy.

Když se pak setkáme tváří v tvář s lidmi hledajícími, kteří se nás na to ptají, ale Ježíšovu smrt a spásu skrze ni prostě nechápou, anebo s těmi, kdo přímo odmítají takovou cestu spásy, nevíme, co jim na to říct. A jakmile na nás samotné dolehnou těžké kříže, Ježíšova smrt na kříži nám naši bolest moc neulehčuje, někdy i naopak: dere se nám ze srdce výčitka vůči Bohu. Ptáme se, proč nás Bůh tak trestá, proč tomu utrpení nezabránil apod.

Zkusme se nyní zamyslet nad těmito zaužívanými interpretacemi ve světle učení Církve a reflexe jejich významných teologů.

„Kristus za nás zaplatil výkupné“

Na mnoha místech Nového zákona se Ježíšova smrt identifikuje s výkupným: „... a dal svůj život jako výkupné za mnohé“ (Mk 10,45); „V něm jsme vykoupeni jeho obětí a naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost“ (Ef 1,7); „... jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí vykoupením v Kristu Ježíši“ (Ř 3,24); „on se nám stal...

posvěcením a vykoupením“ (1K 1,30); „dal sám sebe jako výkupné za všechny“ (1Tm 2,6); „On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu“ (Tt 2,14); „svou krví jsi Bohu vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras“ (Zj 5,9).

*Nikde se nepíše,
komu bylo to výkupné určené.
Bohu? Dáblu?*

Všimněme si, že se nikde nepíše, komu bylo to výkupné určené. V lidových představách přežívá od nepaměti představa, že člověka drží v zajetí ďábel, a tudíž je třeba ho z jeho vlády vykoupit. K tomu se přikláněli i církevní velikáni raného křesťanství, jako byli sv. Irenej, Ambrož či Jeroným. Zároveň jim však oponovali jiní teologové té doby, například sv. Řehoř Naziánský, který píše:

„Komu a proč bylo za nás zapláceno prolitou krví? Pokud ďáblovi, jaká to potupa! Jak je možné se domnívat, že by přijímal nejen výkupné od Boha, ale dokonce samotného Boha jako výkupné! A pokud Otcí, kladu si otázku, jak by to bylo možné, vždyť on nás v zajetí nedržel.“

Boží zjevení naplněné v Ježíši Kristu nám osvětluje, že jediným vládcem nad veškerým stvořením, tedy i nad ďáblem, je Bůh. Ďábel může konat svoje dílo zkázy jen z tajemného Božího dopuštění, nemůže nijak determinovat Boha, pokud jde o dílo spásy. Určitě ne tak, že by od Boha požadoval výkupné za člověka, aby ho pak propustil ze své moci: to by musel být jakýmsi rovnocenným protivníkem Ježíše Krista, Božího Syna, což není možné.

*Ve starém Izraeli
existoval pojem „go-el“, vykupitel*

V souvislosti se spásou pojem vykupitel, vykoupení, výkupné, vykoupit či zaplatit znamená vskutku vykoupení, osvobození otroka z otroctví. Ve starém Izraeli existoval pojem „go-el“, vykupitel. Nejčastěji to byl bohatší příbuzný, který mohl vykoupit svého blízkého z otroctví tím, že za něj zaplatil jeho dluh, který ho do otroctví uvrhl. Bůh sám se ve Starém zákoně (a následně i Ježíš Kristus v Novém zákoně) označuje za go-ela, tedy za Vykupitele či Vysvoboditele. Čteme to třeba v knize Exodu (Ex 6,6-7): „vyvedu tě, vysvobodím, vykoupím...“ nebo u proroka Izajáše (Iz 63,16): „Hospodine, tys náš Otec, náš vykupitel odedávna, to je tvé jméno.“ Bůh nám tím chce říct, že člověk, jeho národ, potažmo lidstvo je jeho „příbuzným“, jeho lidem, že patří k němu. Nic víc a nic méně. Starozákonnímu člověku by ani nenapadlo vidět v absolutně svrchovaném Bohu někoho, kdo by měl něco někomu platit za záchranu člověka!

Vykoupení tedy znamenalo osvobození z/od něčeho pro někoho. V kontextu spásy nejde jen o osvobození z otroctví hříchu. Jde také o pozdvihnutí celého bytí člověka z jeho narušené lidské přirozenosti pro nový život s Bohem. Nechme zatím stranou, co tento nový život znamená. Protentokrát si jen můžeme uvědomit, že v zajetí hříchu, ale i našich

zranění a slabostí neumíme být skutečně svobodní, nedokážeme milovat v pravdě, přinášet trvalé dobro. Naše zraněná a hříšná lidská přirozenost nás odděluje od Boha, který je dokonalá láska. Všimněme si také, že v dějinách spásy je vykoupení neboli vysvobození vždycky projevem Boží aktivity, je výrazem jeho milosrdenství. Člověk si ho nemůže nijak zasloužit ani se sám vykoupit, byť si to mnohdy naivně myslí.

„Kristus svou smrtí musel odčinit Boží urážku“

Svatý Anselm, velký filozof a teolog 11. století, přišel ve svém spisu *Cur Deus Homo* (jinak velmi hlubokém a cenném) s myšlenkou tzv. Božích práv. Člověk svým hříchem urazil Boha a Bůh má právo žádat odčinění těchto urážek. A je-li „odplatou“ za hřích smrt (srov. Ř 6,23), někdo na sebe musí tuto smrt vzít, odčinit tak Boží urážku, a tím člověku zachránit život.

Je zřejmé, že člověk sám Boží urážku neodčiní. V plnosti času je to sám Boží Syn coby člověk, který na sebe bere tento požadavek spravedlnosti: zástupně za člověka neboli za lidstvo zemře na kříži, čímž odčiní tyto urážky a člověka zachrání. Tak bude zadostiučiněno Boží spravedlnosti, ale také se tím ukáže nevýslovná Boží láska vůči lidem.

Hřích je tu vnímán

jen z právního a moralistního hlediska

Anselmova interpretace je v jádru správná, avšak klade důraz jen na prakticky chápanou Boží spravedlnost, která vyžaduje nápravu ve smyslu odčinění urážek, jež člověk Bohu způsobil. Na první místo tak Anselm klade Boží práva a jeho čest, přičemž nebere v potaz, že člověk sám je zraněný hříchem, potřebuje uzdravení a napojení se na nový zdroj života, který ho nasměruje k věčnosti. Hřích je tu vnímán jen z právního a moralistního hlediska, a ne jako narušení, zranění lidské bytosti, jež vyžaduje Boží uzdravující zásah.

Tato interpretace zvaná „teologie náhrady“ zdomácněla v některých křesťanských kruzích a církvích dodnes, nicméně teologická reflexe tajemství kříže se rozvíjela dál. Svato Bonaventura, sv. Tomáš Akvinský a další křesťanští myslitelé vnímají tajemství kříže jako vyústění dějin spásy. Ty poukazují prvořadě ne na uraženého Hospodina a jeho práva, ale na Boha, který se od počátku sklání k člověku v jeho hříchu a nedokonalosti. Tento Boží příklon k člověku není nic jiného než milosrdenství, které však nevylučuje spravedlnost. Jak ale připomíná Jan Pavel II., „v časnosti, v lidských dějinách, které jsou dějinami hříchu a smrti, se Boží láska projevuje především jako milosrdenství.“

„Bůh ztrestal Ježíše místo nás“

Předchozí interpretace není až tak vzdálená té, podle které byl Kristus křížem potrestaný tresty, jež si zasluhuje hříšník. Stačí si přečíst Ga 3,13: „Ale Kristus nás vykoupil z kletby zákona tím, že za nás vzal prokletí na sebe, neboť je psáno: Proklet každý, kdo visí na dřevě,“ anebo 2K 5,21: „Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti.“

(dokončení příště)

Plakát vystavený v areálu kláštera premonstrátů v Praze

O modlitbě

Caretto, Carlo

Na prvním místě musíme pochopit, že opravdová modlitba je darem nebe zemi, darem Otce Synu, Ženicha nevěstě, darem Toho, jenž má vše, tomu, jenž nemá nic.

Benedikt XVI. (papež)

Nejdůležitější však je, aby (...) na dně naší duše trval vztah k Bohu. Budeme se modlit tím lépe, čím více budeme v hloubi duše nasměrování k Bohu. Čím více bude toto nasměrování nosným základem naší existence, tím víc budeme lidmi pokoje. Tuto skrz naskrz tvarující orientaci, tichou přítomnost Boha na dně našeho myšlení, cítění a bytí, nazýváme ustavičnou modlitbou. Ona je také v posledku tím, co míníme láskou k Bohu, jež je současně nejnaternější podmínkou i hybnou silou naší lásky k bližnímu.

Dcera paní Hedviky Krátké na žádost své matky informuje všechny její přátele a známé, že její maminka Hedvika upadla a je nyní v domově důchodců, kde potřebuje nutnou péči. Paní Hedvika Krátká žila dlouhou dobu v New Yorku. Před více než 25 lety se odstěhovala s rodinou na Floridu. Jak všichni její přátelé ví, paní Hedvika byla velmi činná a samostatná. Nová situace vyžaduje velkou dávku odvahy a energie jít dál. Rodina paní Hedviky prosí o modlitbu za její uzdravení. 1. srpna oslaví paní Hedvika své 94. narozeniny.

BOHEMIAN HALL AND BEER GARDEN

zahravní restaurace a restaurace v prízemí

Nabízíme široký výběr kvalitních jídel české, slovenské i americké kuchyně. Uvítáme vás s radostí a dobrou obsluhou. Též nabízíme náš velký sál pro svatby a menší místnosti na různé oslavy.

Phone: (718) 274-4925

events@bohemianhall.com

29-19 24th Ave, Astoria NY 1110

UDÁLOSTI VE ZKRATCE

Prázdninové přesuny českých kněží - P. Libor Churý, dosavadní farář v Lipníku nad Bečvou, odchází do Spojených států, kde se bude věnovat pastorači krajanů. Bude pomáhat Mons. Dušanu Hladíkovi v Chicagu. Odtud budou také navštěvovat farnosti v Kalifornii. P. Libor Švorčík odchází z Kalifornie zpět do Toronta.

22. června - v neděli došlo v syrském hlavním městě Damašku k tragickému útoku během bohoslužby. Do jednoho z kostelů ve čtvrti Dwelaa vnikl ozbrojený muž, který začal střílet na přítomné věřící. Krátce nato odpálil výbušné zařízení, které měl připevněné na těle. Podle předběžných zpráv přišlo o život nejméně 22 lidí a dalších 63 utrpělo zranění. Podle některých zdrojů byly mezi zasaženými také děti.

22. června - letošní svatovintířská pouť do Dobré Vody u Hartmanic se konala v neděli 22. června. Pěší poutníci z bavorského Rinchachu putovali k místu zesnutí sv. Vintíře přes státní hranici ze Scheuerecku. Společnou česko-německou mši svatou slavili s hartmanickou farností v kostele sv. Vintíře na Dobré Vodě. Liturgii sloužil místní farář P. Kulhánek spolu s německými kněžími v českém i německém jazyce. Stejně jako v minulých letech i letos se sešli poutníci z blízkého i vzdálenějšího okolí po obou stranách hranice. Zvláštní důraz modliteb se nesl v duchu svatého Vintíře za mír v Evropě a ve světě.

24. června - Herci seriálu The Chosen navštívili Vatikán po natáčení scén křížové cesty. Herec Jonathan Roumie, který v seriálu ztvárňuje Ježíše Krista, označil návštěvu za „pokornou poctu“ a potvrzení pokračujícího poslání seriálu přinášet Ježíše světu. Roumie spolu s dalšími herci a tvůrcem a režisérem Dallasem Jenkinsem je tento týden ve Vatikánu – krátce po ukončení tří týdnů natáčení scén křížové cesty šesté série, která bude uvedena příští rok.

25. června - Papež Lev XIV. promluvil k biskupům, kteří se shromáždili ve Vatikánu u příležitosti svého jubilea. Apeloval, že musejí být svědky naděje prostřednictvím příkladu života pevně zakotveného v Bohu a zcela oddaný službě církvi. Za Českou republiku se jubilea účastní litoměřický biskup Stanislav Přibyl.

26. června 1945 byla v San Franciscu podepsána Charta Organizace spojených národů, která v preambuli uvádí jako svůj cíl „zachránit budoucí generace před pohromou války“ a „podporovat sociální pokrok a vyšší životní úroveň v širší svobodě“. Podepsali ji zástupci padesáti zemí, které se právě vymaňovaly z nejkatastrofálnější – a dosud neukončené – světové války, jakou lidstvo kdy zažilo. Války, která si vyžádala asi padesát milionů mrtvých, z nichž většinu tvořili civilisté.

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V ČERVENCI A SRPNU 2025

datum	úmysl	dárce
3.7.	Za rodiče Klusáčkovy a bratra Josefa	B. a J. Kowalykovi
5.7.	Za + rodičov Krupkových a Flamíkových	rodina Krupkova
6.7.	Za celou rodinu Kowalykovu	B. a J. Kowalykovi
13.7.	Za zemřelého manžela Jana Samka	Elen Samek
3.8.	Za Johna a Emilii Kovačik	dcery - Marcela, Anna a Lidia s rodinami
7.8.	Za Martu a Jardu Kowalykových	B. a J. Kowalykovi
14.8.	Za + Josepha Škrkoňa	syn Joey a Marcela Škrkoňová
17.8.	Za Johna a Joana Škrkoňových	Marcela Š. a Joey

Něco pro zasmání - zamyšlení...

Text na webové stránce pana Jiřího Suchého www.jiri-suchy.cz

Jiří Suchý je kněz, který zasnoubil humor s poezií. Při obřadu hrály varhany odrhovačky a znělo to velebně.

Zdeněk Svěrák

BLAHOPŘEJEME

v červenci a srpnu oslaví narozeniny: Šárka Elahi 2. července, Tonka Habek 4. července, Alexandr Dolinay 4. července, Matthew Reynolds 12.července, Emma Wartownik 15. července, Pavel Weirich 22. července, Kristýna Hnízdová - Giancola 28. července, Heda Krátká 1. srpna, Michelangelo Krupka Janík 4. srpna, Frank Křenčík 5. srpna, Šárka Králová 8. srpna, Jakub Hnízda 12. srpna, Miloš Petr 16. srpna, Petr Křenčík 18. srpna, Šimon Jarda Nehybka 18. srpna, Veronika Sikorjak 24. srpna.

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Bohdan a Jirina Kowalykovi, Greta Bunza, Vlasta Krupka, manželé Jelínkovi.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajské bohoslužby jsou každou neděli v **10.30 am** v dolním kostele **Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY** příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959
E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 10.30 am u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <https://eastrivercatholics.org>